

**I have Parkinson's
But Parkinson's doesn't have me**

Robert Goesten

6. DOKTER BUGATTI

Die arts/neuroloog was inderdaad een vriendelijke man. Hij bleek een grote voorliefde te hebben voor het automerk Bugatti waarvan hij verschillende posters op zijn kamer had hangen. Het televisieprogramma 'Showroom' had in de jaren zeventig een verzamelaar van Bugatti's geïnterviewd. Die man was tot tranen geroerd toen hij over het beroemde automerk sprak. Zo ver ging mijn nieuwe neuroloog echter niet. Althans, er kwam geen zakdoek aan te pas. Hij liet me aan het woord en draaide er vervolgens geen doekjes om.

"U bent er van op de hoogte dat genezing niet mogelijk is, althans nog niet? Wat wij op het moment kunnen doen, is slechts symptomen bestrijden, zodat u een zo normaal mogelijk leven kunt leiden." Dat was me al bekend en hij ging gelijk aan het werk en schreef me Neupro pleisters voor met 2 gram werkbare stof, een maal per dag op de huid te plakken. Neupro pleisters bevatten Rotigotine. Dat klinkt als een heerlijk Italiaans pastagerecht, maar het behoort tot de groep van de zogenaamde dopamine-agonisten, die bepaalde typen cellen stimuleren en die aan receptoren in de hersenen binden. De pleisters worden ook gebruikt om Restless Legs Syndrome tegen te gaan en om de effecten van Parkinson te verminderen. Voor dat laatste kreeg het middel bij mij geen kans. Ik bleek allergisch te

zijn voor het plaksel waarmee de pleisters uitgerust zijn. Het liet grote rode uitslagplekken op mijn huid achter.

a. Een oud middel

Dat was een teleurstelling want ondanks het feit dat ik wist dat het geen geneesmiddel is, hoopte ik toch dat het een of ander positief effect zou hebben. De dokter was echter niet voor één gat te vangen. Hij adviseerde het al redelijk oude medicijn Artane te proberen. Dit medicijn is vooral nuttig wanneer men last heeft van bevende ledematen. Vol goede moed zette ik me aan het consumeren van de pillen. Na een tijdje merkte ik echter dat ik niet meer zo scherp van geest was. Het middel maakte me suf en daar had ik snel genoeg van. Het was ook niet in staat gebleken om de bevingen in mijn tentakels teniet te doen of zelfs maar enigzins te verminderen.

b. Therapie

Hij schreef me ook therapie voor: fysiotherapie en logopedie. De fysiotherapie hield naar mijn bescheiden mening in eerste instantie niet veel in. Wat rondstappen in een sportzaal terwijl ik een bal naar de therapeute moest gooien en andersom weer op moest vangen. Ik weet nu dat het een belangrijke oefening is in het tegelijkertijd uitvoeren van twee verschillende taken, maar op dat moment ontging me dat geheel. De logopedie was bedoeld om mijn stem in stand te houden en daarbij werd de methode LSVT-Loud toegepast. Hier kom ik later op terug.

Inmiddels was het zomer 2013 en drie weken nadat mijn vader als de laatste van mijn ouders overleden was, vloog ik terug